

Bana El Kaldırıldığında Sen Düşüyorsun Gözümden

— hanife duman · 12 Kasım 2012

Hani kızınca bağıyorsun ya bana
Senin her bağırsın yankı oluyor beynimde
Sanki ard arda atılan bıçaklar gibi
Saplanıyor biri beynime biri kalbime

Öfkeyle kızgın kızgın bakıyorsun ya bana
Sanki düşmanına bakarmış gibi
Seni böyle görmek çok üzüyorinan ki beni
Ben düşmanın değil sevdiğinim eşinim senin

Hani bağıırken elini vuracak gibi kaldırıyorsun ya bana
İçim titreyerek bakıyorum sadece sana
Uğruna hayatımı ortaya koyarak feda ettiğim bumu diye
Yazıklar olsun verdiğim emeğe bunca boşa geçen seneye
Sevgiyle tuttuğum eller bunlarmı diye düşünüyorum sadece

Bana attığın tekmeler varya kavga anında
Bana değil kendineydi tekmelerin aslında
Nasıl sevmiştik şimdi düşman olduk
Kalbimiz sevgiyle doluyken
Neden nefretle dolduk
Seviyorduk mutluyduk
Şimdi aynı evde iki düşman olduk

Ben anneyim sen baba
Esas biz bunları unutuyorduk
Hep kendimizi düşünüp
Çocuklarımızı görmüyorduk
Aslında onların kalplerinde
Kapanmaz yara oluyorduk
Onlar çırpınıyor ağlıyordu
Duymuyorduk görmüyorduk

Kavgalar hiç yoktan çıkıyordu
Ben ağlarken sen siğaranı içiyordun
Gönlümü almak yerine ne var noldu diyardun

Aslında yaralayan sendin çok iyi biliyordun
Umurunda bile değildim umursamıyordun

Ben kadını olurum biraz narin
Eşim yanımdayken ondan ilgi beklerim
Çocuklarımla anneliğim öndedir şevkatle öperim
Ben insanken vicdan isterim
Şimdi sorarım sana ben sana göre neyim
Bilmek isterim

Dayağımı saygıyı layktım bilemedim
Öyle bir çıkmazdaydımki dönemedim
Evlatımı hayatımmı eşimmi seçemedim
Yaşamadım ömrümü onlara feda ettim

Aşkta yalan sevgide yalanmış
Aşkla baktığım gözler kanlanmış
Onun için çarpan kalbimi hiç anlamamış
Anlıyorsun yıllar geçince
Sevdiğin düşmana dönüşünce

Başbaşa kalmalı insan bazen kendisiyle
Hareket etmeli vicdanının sesiyle
Varsa kendisinde birazcık vicdan
Yoksa ne yapsın yüce yaradan